

TIL

UENIGHET MELLOM PFF, NFF OG NMF

Under takstforhandlingene ble det tydelig at de det eksisterer en betydelig uenighet mellom fysioterapiorganisasjonene når det gjelder fordelingen av økningen av rammen, og prinsippene for denne fordelingen.

PFF mener at løsningen på dette er at organisasjonene står sammen, og krever at oppgraderte tjenester (spesialist-tjenester) og nye tjenester som kommer til som f.eks. A2k, H2 og A1i, finansieres ved at staten skyter «nye penger» inn i potten for å dekke refusjonen, og at de tilhørende egenandelene også medfører en økning av «potten».

Fordeling av rammen

I takstforhandlingene forhandles det først om «rammen» som er den økningen takstene i snitt skal ha utfra økningen i kostnader og lønnsutviklingen i samfunnet. Når rammen er fastsatt skal økningen fordeles på alle takster som er i bruk. PFF har som prinsipp at økningen skal fordeles prosentvis likt på alle takster så godt det kan la seg gjøre. Dette prinsippet skal sikre at ingen grupper eller enkelttakster får en uforholdsmessig stor økning mens andre ikke økes i det hele tatt.

Den praksisen som har blitt fulgt i mange år før PFF ble med i forhandlingene var tilfeldig og «vinglete» slik at noen takster økte betraktelig mer enn andre over tid. En slik praksis vil skape ubalanse og uforutsigbarhet for alle fysioterapeuter. I tillegg til dette har PFF fremmet et prinsipp om at når nye takster innføres, eller når tillegg for kompetanse økes uforholdsmessig, skal dette finansieres ved at de som kjøper disse tjenestene (staten i form av betaling av refusjon og pasientene i form av egenandeler) betaler for dette ved at refusjon og egenandel tilføres «potten», og at pengene ikke bare tas fra andre takster. Dette fører til at tjenesten som helhet underfinansieres.

Dette prinsippet har ikke vært fulgt tidligere, og har fortsatt ikke fått fullt gjennomslag hos staten/KS, NFF og NMF, som mener det kan være hensiktsmessig å bare omfordele penger mellom takster innbyrdes for å oppnå fordeler for enkelte takst kategorier. En slik «omfordeling fant sted i «stor stil» i perioden 2007 – 2014, og også tidligere enn dette. På den tiden var det NFF som forhandlet alene for fysioterapeutene, og således må ta ansvar for at det i dag ikke synes å være en passende økonomisk balanse mellom de som bruker de tilgjengelige tidstakstene A3, A8, A9 og A2k, og at dette er en av årsakene til at hele tjenesten over tid har blitt underfinansiert.

Uenighet mellom forbundene om fordelingen

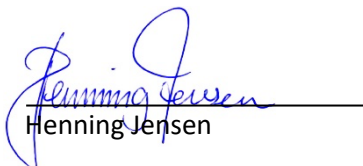
De 3 forbundene PFF, NFF og NMF hadde noe forskjellig syn på hvordan rammen skulle fordeles. NFF ville forsøke å rette opp på den påståtte ubalansen ved å foreta en ny omfordeling i motsatt retning, og argumenterte varmt for dette. Dette ville rette opp skjevfordelingen som var oppstått over lang tid.

PFF var ikke enig i denne metoden, og mener at det må bedre beregningsgrunnlag til for å fastslå en eventuell ubalanse som kan danne grunnlag for en omfordeling. Videre mener PFF at dette ikke løser problemet med den generelle underfinansieringen som også er et resultat av omfordelinger mellom forskjellige takster over tid. PFF mener ikke at noen takster er blitt «for høye», men at noen takster ikke har fulgt med i utviklingen grunnet at de har blitt brukt til å finansiere forhøyelse av andre takster. Det grunnleggende problemet er da at noen takster faktisk ikke har blitt tilgodesett nok. Det er ikke tilført penger til «potten» for å finansiere de tjenestene som har kommet til (A2k, og uforholdsmessige forhøyelse av takster som A8 og A9). Den manglende tilførselen av «friske penger» til dette har medført den generelle underfinansieringen – og spesielt underfinansieringen av takst A3 som pengene ofte har blitt «tatt fra».

PFF's forslag til løsning

Den beste løsningen på dette problemet er at tjenesten (potten) tilføres penger fra staten, som også har et ansvar for den generelle underfinansieringen ved å ha godtatt omfordelinger som metode til å finansiere nye og oppgraderte tjenester. Man må formode at staten har vært «vel vitende» om at dette faktisk har vært å «lure» fysioterapeutene til selv å finansiere et bedre tjenestetilbud til befolkningen. Det har ikke kostet staten eller pasientene noe å få oppgraderte tjenester i form av bedre kompetanse og tilgang til spesialist-fysioterapeuter.

Derfor må fysioterapiforbundene stå sammen om å endre den uheldige praksisen som har fått fotfeste; at nye og bedre tjenester fra fysioterapeutene har blitt finansiert ved at andre tjenester «underprises». Fysioterapiorganisasjonene må danne en enhetlig «front» som krever underfinansieringen rettet opp ved at staten tilfører midler til rammen, som skal brukes til å skaffe balanse mellom de forskjellige kompetansenivåene. Grunnlaget for dette skal være at det foretas grundige beregninger av forskjellene, og at de takstene som har fått for lite blir oppgraderte ved hjelp av «nye penger» fra staten og egenandelene. Å fortsette med «omfordelinger» mellom takstene vil skape ny ubalanse og vedlikeholde en uholdbar finansieringskultur som også medfører en generell «underfinansiering» over tid.

Henning Jensen